Je ovšem pravda, že zsp (a tudíž též žal. úřad) jen zcela povšechně uvedly, že chybí podmínky cit. bodu 5) dvor. dekretu ze 7. ledna 1792. Poněvadž však nebylo nikdy na sporu, že st-l po svém vysvěcení se věnoval správě duší a pak veř. úřadu školskému, je zcela zřejmo, že úřady nemohly dikcí tohoto odůvodnění míniti nic jiného, než že právě st-l neprojevil při správě svého úřadu bezzávadných mravů. Je tudíž odůvodnění nař. rozhodnutí dostatečně podrobné a jasné, aby st-l mohl z něho stanovisko žal. úřadu seznati a proti němu se brániti. — —

Vzhledem k odůvodnění nař. rozhodnutí jdou vývody stížnosti, poukazující na nemajetnost a chorobu st-lovu mimo, a netřeba se jimi vůbec zabývati, poněvadž ani žal. úřad ani zsp nepopírají ani jednu ani druhou tu uvedenou skutečnost, stejně jako neopírají také splnění o s t a t n í c h podmínek uvedených v cit. dvor. dekretu z roku 1792.

Jak již uvedeno, musí žadatel za deficientské zaopatření z nábož. matice ex titulo mensae býti shledán »bezvadných mravů a to při ústavě školském neb vyučovacím«. St-l působil po svém vysvěcení do roku 1909 ve správě duší, pak na veř. školách; jakožto katecheta občanské školy v . . . byl pak shora uvedeným disc. nálezem zšr-y z r. 1914 svého místa z trestu zbaven z důvodů v onom nálezu uvedených; když pak rekurs st-lův do toho podaný byl ministerstvem škol. roku 1922 zamítnut, takže onen disciplinární nález se stal pravoplatným, nelze ovšem shledati nezákonnost a vadnost v tom, když žal. úřad resp. zsp n e shledaly, že st-l při svém někdejším působení ve veř. úřadě školském, skončivším právě uvedeným disc. nálezem, osvědčil bezvadné mravy.

Na tom nemůže nic měniti ta okolnost stížností uváděná, že dvor. dekret z r. 1792 disc. řízení zvláště neuvádí, když právě naopak požaduje zcela všeobecně »bezvadné mravy«, o nichž nelze mluviti při příslušníku kněžského stavu, který ze svého katechetského úřadu byl disciplinárně propuštěn z důvodů shora uvedených.

Po tomto disc. nálezu pak st-l již ve veř. službách školských nepůsobil. Ostatně také jde ze správních spisů, že arcibisk. ordinariát v Olomouci k dotazu býv. min. kultu a vyuč. sdělil přípisem z 10. září 1915, že st-l po celou dobu svého pobytu v arcidiecesi olomoucké se choval způsobem zcela nezávadným, a že arcibisk. konsistoř v Praze, doporučujíc přípisem z 28. srpna 1914 st-lovu žádost za zaopatř. požitky, toliko uvedla, že nemíní se při tom vůbec dotýkati záležitosti, o níž st-l ve svém podání jednal, takže ani tím není dosvědčena nezávadnost st-lových mravů po čas jeho působnosti jako katechety v . . ., nehledě ani k tomu, že autoritativní posouzení st-lových mravů s hlediska bodu 5. dvor. dekretu ze 7. ledna 1792, tedy za účelem povolení deficientského zaopatření z nábož. matice, náleží úřadům státním, jimž přísluší spravovati nábož. matici a povolovati plat deficientský, totiž zsp-é a min. škol.

Č. 5395.

P o z e m k o v á r e f o r m a. — Ř í z e n í p ř e d n s s-e m: Ve stížnosti na nss nelze vytýkati ani, že nejsou dány podmínky pro to, aby zpravení vlastníka o zamýšleném převzetí bylo sloučeno s výpovědí

z hospodaření, ani že by postup stpú-u při výpovědi mohl míti za následek, že pachtýř zanechá pachtu ke škodě vlastníka.

(Nález ze dne 18. února 1926 č. 3149.)

Věc: Gabriela Sz. v L. proti státnímu pozemkovému úřadu o výpověď z hospodaření.

Výrok: Stížnost se jednak odmítá jako nepřípustná, jednak zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním k okr. soudu v L. z 28. února 1925 oznámil stpú st-lce zamýšlené převzetí jejích nemovitostí, a podáním z téhož dne vypověděl jí z týchž nemovitostí hospodaření.

O stížnosti do této výpovědi podané uvážil nss takto:

Stížnost namítá především, že v daném případě není podmínek pro to, aby bylo vyrozumění vlastníka o zamýšleném převzetí sloučeno spolu s výpovědí. Za jakých podmínek sloučení takové jest přípustné, uvádí § 19 zák. náhr. obsažený v části I/c tohoto zákona. Dle § 20 cit. zák. proti tomu, že při výpovědi nebylo šetřeno ustanovení části I/c náhr. zákona, jest si stěžovati k nadřízenému soudu. Ale pak jest stížnost k nss v té příčině dle § 3 a) zák. o ss vyloučena, a bylo proto námitku stížnosti, vytýkající porušení předpisu § 19 zák. náhr. odmítnouti jako nepřípustnou. — — —

Stížnost vytýká také, že by postup stpú-u při výpovědi mohl míti za následek, že pachtýř, jemuž bude dána výpověď ze všech nemovitostí, zanechá pachtu ke škodě vlastníkově. Pokud lze v námitce té spatřovati výtku, že okolnost ta brání, aby výpověď mohla býti dána, pak by tím stížnost vytýkala porušení předpisů části I/c náhr. zák., a byla by výtka ta, hledíc k předpisu § 20 cit. zák., který rozhodování o porušení cit. části I/c přenechává řádným soudům, nepřípustná podle § 3 a) zák. o ss.

Jinak neshledal nss, že by tato námitka stížnosti v ostatním zákonodárství o reformě pozemkové měla opory.

Č. 5396.

Vojenské věci: Může mno býv. rak.-uh. vojenskému gážistovi, jemuž byly čsl. zaopatřovací požitky — třeba bez zákonitého nároku — přiznány, dodatečně požitky ty opět oduznati?

(Nález ze dne 19. února 1926 č. 3131.)

Věc: Jindřich P. v M. (adv. Dr. Jar. Mellan z Prahy) proti ministerstvu národní obrany (min. místotaj. Dr. Jos. Pešout) stran přeložení do zálohy a odnětí zaopatřovacích požitků.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l, slouživší v býv. armádě rak.-uh. jako gážista z povolání, posléze jako rytmistr, žádal přihláškou z března 1919 o převzetí do čsl. armády v hodnosti gážisty ve výslužbě a byl výnosem mno ze 16. ledna 1920 jako gážista ve výslužbě převzat. K jeho žádosti z 29. února 1920 o přiznání zaopatř. požitků přeložilo mno st-le výnosem z 9. září